

дението на "сенчестия" демоничния герой трябва да се схваща като поведение на неразбрания благосклонен помощник в душата на поета. В такива случаи се наблюдава състояние на впадане е богоподобност /нуминозност/, Всичко това показва, че архетипът на свещения брак вътре в душата на твореца се руши и недоброжелателната анима започва да си отмъщава. В резултат на всичко това Яворовата самост започва да изпраща на съзнанието позивни на разрушението и саморазрушението, което завършва със самоубийство на самия поет.

Мълчанието както и слепотата в творчеството на Яворов, са знак за тотална прозрачност и постигната съкровена интимност на битието в трансцендентните предели на бленуваната Самост. Но повече от мълчанието говори погледът на сфинкса - "камък неподвижен, с коварство притаено в поглед без лъчи". Този коварен поглед принадлежи на недоброжелателната анима на Яворов. "Интелектуалната доминанта у мъжете извиква една негативна анима, често представяща се в митовите и легендите като жена, задаваща загадки, които мъжът трябва да отгатне под страх от неизбежна смърт" ⁵. В "Сфинкс" лирическият герой-Едип е принуден да отговори на жената-Сфинкс или да заплати с живота си заради бягството от "този" свят и страданието /инициацията/ в него.

Бдението на сфинкса е състояние освободено от воплите и страстите на "този свят". То напомня състоянието на нирвана - една блажена забрава и форма на бягство от това "тук" и "сега" в обетованата земя на Покой, Вечност и Свръхсмисъл. Във "Видения" Яворов отново се среща със своя екзистенциален двойник, който отново се превръща в ипостас на трансцендентния Друг в собствената му природа. Отново чрез раздвояване,, хипостазиране и отражения /система от огледалности/, поетът постига различни стъпала на битийност /gradus entitatis/, достигайки инварианта на някакво пра-начало в един метакоризонт на битието. Тази трансценденция в метафизиката Яворов постига чрез метафорите на про-зрението. В този небивало просторен и прозрачен хоризонт битието се превръща в про-изведение,, т.е. във форма на самопостигане. Автентичността се корени в усета за открито и скрито битие в една прозрачна онтологическа инстанция. "Излизайки от себе си към нещо